

Η κριτική απέναντι στο ΚΚΕ μπορεί να είναι δημιουργική, να εκκινεί από επαναστατικές θέσεις, να διακατέχεται από ιδεολογική συνοχή κλπ. Αντίθετα μπορεί να αναπαράγει ιστορικά συμπλέγματα, να αγνοεί τα σημερινά ντοκουμέντα του κόμματος, να προβαίνει σε δίκες προθέσεων κ.α. Η κριτική απέναντι στο ΚΚΕ μπορεί και πρέπει να σκιαγραφεί την αναγκαιότητα όσο και τα χαρακτηριστικά του κομμουνιστικού φορέα της εποχής μας.

του **Βασίλη Τζώτση**

Οι προηγούμενες μέρες βρίθουν ιστορικών επετείων και ιδεολογικών αναφορών. Με αφετηρία την 28η Οκτωβρίου, την επέτειο της μεγάλης Οκτωβριανής επανάστασης, το Πολυτεχνείο κ.α., ανοίγει διάπλατα η δυνατότητα για μια συζήτηση εφ' όλης της ύλης για κορυφαία ζητήματα όπως: η στάση των κομμουνιστών στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, η μετωπική πολιτική, οι νομοτέλειες της επανάστασης κλπ. Σε τελική ανάλυση συζητάμε για την Αριστερά όπως τη θέλουμε να είναι. Η συζήτηση αυτή δεν αφήνει απ' έξω τον ιστορικό γίγαντα της αριστεράς αυτής της χώρας. Πως θα μπορούσε άλλωστε; Οι σκέψεις και ο προβληματισμός γύρω από τις θέσεις και τη δράση του ΚΚΕ εκκινούν από το εκλογικό αποτέλεσμα, τις εκτιμήσεις της Κ.Ε. για την εκλογική μάχη, καθώς και την πρόσφατη ανακοίνωση της Κ.Ε. για τον προγραμματισμό δράσης. Στο κείμενο ακολουθούν αιτιάσεις πάνω στην πολιτική γραμμή του ΚΚΕ, όσο και στα μεθοδολογικά εργαλεία διάφορων κριτικών απέναντί του.

Η κριτική απέναντι στο ΚΚΕ μπορεί να είναι δημιουργική, να εκκινεί από επαναστατικές θέσεις, να διακατέχεται από ιδεολογική συνοχή κλπ. Αντίθετα μπορεί να αναπαράγει ιστορικά συμπλέγματα, να αγνοεί τα σημερινά ντοκουμέντα του κόμματος, να προβαίνει σε δίκες προθέσεων κ.α. Σε κάθε περίπτωση αν θέλουμε να είμαστε τίμιοι με τα καθήκοντα της περιόδου, όσο και με τους εαυτούς μας, η κριτική απέναντι στο ΚΚΕ δεν μπορεί να κραδαίνει ως ισχυρότερό της επιχείρημα το εκλογικό αποτέλεσμα.

Φυσικά μια αντανάκλαση της πολιτικής του ΚΚΕ βλέπουμε και στο εκλογικό αποτέλεσμα. Η κύρια προβληματική των επιλογών του ΚΚΕ βρίσκεται στην απόσπαση της τακτικής από τη στρατηγική, στην αντιμετώπιση της κίνησης κοινωνικών δυνάμεων με όρους στρατηγικής καθαρότητας, στη βαθιά και ενεργό εγγραφή της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος σε όλη την έκταση της φυσιογνωμίας του.

Το ΚΚΕ θα μπορούσε να καταγράψει ένα εκλογικό αποτέλεσμα λίγο ή και αρκετά καλύτερο με αυτή την πολιτική γραμμή και δράση, ένα αποτέλεσμα το οποίο θα έδινε πάλι την ευκαιρία στην ηγεσία του να μιλήσει για «τάση επανασυνειρήωσης». Οι κριτικές αυτές τότε θα έμοιαζαν ανίσχυρες, ενώ σωστά εντοπίζουν πως η σημερινή δράση του κόμματος δεν οξύνει την πάλη απέναντι στα κορυφαία ερωτήματα της ελληνικής κοινωνίας, δεν γεννά αγωνιστικούς «σπινθήρες», δεν σωρεύει πραγματικά όρους για την ανασυγκρότηση και αντεπίθεση του κινήματος.

Ο βασικός δρόμος αντιπαράθεσης με το ΚΚΕ περνάει από τη θέση του για τη «λαϊκή εξουσία». Για τον τρόπο με τον οποίο υποτάσσει την τρέχουσα δραστηριότητα (τακτική) στο γενικό του οραματικό σχέδιο (στρατηγική). Η σποραδική όσο και συνηθισμένη διαφωνία πάνω σε ζητήματα που μοιάζουν ασύνδετα δεν παράγει «πολιτικό προϊόν», αναπαράγει συνδικαλισμούς και υπεκφυγές π.χ. μια ψηφοφορία σε ένα τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο.

Η διαφορά μεταξύ ενός κοινωνικού οράματος και μιας ουτοπίας, ενώ και τα δύο είναι τοποθετημένα στο μέλλον, είναι πως το μεν πρώτο μπορείς να το προσεγγίσεις, μέσα από μια πορεία, ενώ το δεύτερο ΟΧΙ. Έτσι η εγκατάλειψη της τακτικής στο όνομα της στρατηγικής καθαρότητας, οδηγεί σε εγκατάλειψη της

στρατηγικής! Η προβολή της μελλοντικής «λαϊκής εξουσίας» με όρους εμμονής, μια εκφορά λόγου σε δεύτερο ενικό «αν δεν κοινωνικοποιήσεις τα μέσα παραγωγής δεν μπορείς να κάνεις τίποτα», χωρίς καμία αναφορά στο δρόμο όχι μόνο δεν ωριμάζει την πολιτική συνείδηση της εργατικής τάξης, αλλά αποτελεί διακωμώδηση της επανάστασης.

Για παράδειγμα: η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής στη λαϊκή εξουσία. Ποια είναι η υλική βάση στην οποία ερείδεται η συνείδηση, ώστε να ωριμάσει η ιδέα της κοινωνικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής; Ασφαλώς είναι η μεγάλη κοινωνική παραγωγή και ακόμη καλύτερα η Δημόσια ιδιοκτησία στις πρώην ΔΕΚΟ. Αν μπορούμε σήμερα να ρωτήσουμε «Τί είναι το νερό; Είναι εμπόρευμα;» και με βάση την απάντηση να «χτίσουμε» την προοπτική της κοινωνικοποιημένης παραγωγής, τότε καλά θα κάνουμε να σκεφτούμε πως η συνείδηση ΔΕΝ κρέμεται από τους ουρανούς, αλλά στηρίζεται σε κάποια υλική βάση. Τώρα γιατί το αίτημα για άμεση κρατικοποίηση, χωρίς αποζημιώσεις και με εργατικό έλεγχο είναι οπορτουνιστικό και ενσωματώσιμο μένει ως μυστήριο.

Το αντικειμενικό πρόβλημα αυτής της προσέγγισης του ζητήματος είναι πως η κοινωνικοποίηση έπεται της επανάστασης, αποτελεί προϊόν της! Πολύ περισσότερο αφού για τη μαζική συνείδηση όσο δημόσιο αγαθό είναι το νερό και το ρεύμα, άλλο τόσο είναι η αστική δικαιοσύνη και η ασφάλεια (αστυνομία, ΜΑΤ). Η κλίση της κοινωνικοποίησης σε όλες τις πτώσεις σε καμία περίπτωση ΔΕΝ αποτελεί προετοιμασία για μεγάλες αγωνιστικές εξάρσεις. Πόσο δε μάλλον όταν η τοποθέτηση του κόμματος για τα μεγαλύτερα ερωτήματα όπως για την έξοδο από την ΕΕ και την ευρωζώνη, αποκτά καθαρότητα μόνο με όρους (χρονικούς) μιας απόμακρης προοπτικής, ΚΑΙ ΟΧΙ για το φλέγον σήμερα.

Για τις σχέσεις παραγωγής εντός αυτών των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής, για τις ιδεολογικές σχέσεις και πρακτικές, για το διαχωρισμό πνευματικής/χειρωνακτικής εργασίας, διευθυντικών κ εκτελεστικών λειτουργιών ΟΥΤΕ λόγος! Μάλλον στη λαϊκή εξουσία το ΚΚΕ έχει υπερνικήσει αυτά τα καπιταλιστικά κατάλοιπα και όσοι τα αναφέρουμε αναπολούμε το καπιταλιστικό χθες. Λογικά συνεπάγεται πως είμαστε εχθροί του σοσιαλισμού και αντεπαναστάτες.

Οι αντιφάσεις της γραμμής του ΚΚΕ πρέπει να αναλυθούν και να ανοιχτούν δημόσια. Έτσι και αλλιώς η ίδια η ζωή θα φέρνει στην ημερήσια διάταξη με καινοφανέρωτο τρόπο διλλήματα ιστορικού βεληνεκούς. Η περίπτωση του δημοψηφίσματος ήταν η πιο χαρακτηριστική. Οι εξελίξεις ίσως μας ξαφνιάσουν με την ταχύτητα που μπορεί να αποκτήσουν. Η κριτική απέναντι στο ΚΚΕ μπορεί και πρέπει να σκιαγραφεί την αναγκαιότητα όσο και τα χαρακτηριστικά του Κομμουνιστικού φορέα της εποχής μας.

Πηγή: **prin.gr**